

jeg, at Hensigten er den, at alle Vegne, hvor det paa nogen Maade kan lade sig gøre, skulle Soldaterne have saa meget af Forplejningen som muligt, naar der er Betingelser for, at de kunne faa Maden tilberedt, eller de skulle give Møde og faa deres Spise tilberedt.

De Forsøg, der ere gjorte, ere efter min Formening faldne heldigt ud, idet man, naar man spørger de forskellige, som have været med til Forsøgsforplejningen, gennemgaaende hører, at de have været tilfredse med den. Hvis dette kan vedblive, er det sikkert et stort Gode for Soldaterne, for det er sikkert, at for den Pris, der skal gives for Middagsmad eller for de dertil bestemte Varer, kan der leveres en meget god og nærende Mad, naar vel at mærke de, der skulle tillave den, forstaa det, og ikke nogle af Pengene skulle gaa i private Lommer. Naar altsaa Pengene bruges, hvor de skulle bruges, og de, der skulle lave Maden, forstaa det, kan der blive en sund og god Middagsmad for 35 Øre. Efter hvad jeg har hørt, er det ogsaa Tilfældet for Øjeblikket. Det er vist meget faa Klager, der lyde. Derfor tillod jeg mig ogsaa i Fjor at spørge, om man ikke saa vidt muligt kunde indføre Forplejningen over hele Linien, og det glæder mig, at der nu gøres Tilløb dertil.

Da jeg har Ordet, vil jeg rette et Par Spørgsmaal til den højtærede Minister. Vi leve jo vedblivende under saadanne Forhold, at en Del af vore Provsbatailloner ere henviste til at ligge i Privatkvarter omkring i Byen. Der kan derfor ikke blive Anledning til at samle den hele Bataillon eller enkelte Kompagnier til at spise paa bestemte Steder. Jeg spørger derfor: Naar, som det saa ofte sker, en stor Del af Mandskabet i Kompagniet indkvarteres paa eet Sted, og der paa dette er Betingelserne for, at Folkene kunne faa deres Mad lavet til, vil det saa ikke kunne lade sig gøre, at en saadan Afdeling paa 20—30 Mand kan faa udleveret Varerne til Tilberedning, selv om ikke Forplejningen kan gennemføres ved hele Kompagniet, eller er Forholdet det, at det ikke kan lade sig gøre, hvor Forplejning ikke kan gennemføres ved hele Kompagniet? Jeg skulde mene, at det første vilde være det heldigste, at det skulde kunne lade sig gøre, hvor der var Betingelser til Stede for at faa Maden tillavet, naar Mandskabet ønskede det. Mandskabet vilde være bedre tjent hermed fremfor at faa Penge, selv om Forholdene ikke ere saaledes, at hele Kompagniet kan faa Forplejning. Jeg

ønsker altsaa at rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om der kan indføres ikke blot en delvis Forplejning ved Kompagniet, men ogsaa ved de mindre Afdelinger, hvor ikke hele Kompagniet eller Bataillon kan faa Forplejning.

De to militære Medlemmer kom med den Henstilling, om Lønningen ikke kunde udbetales hver 7de Dag og om Mandagen. Dette Forslag vil jeg paa det varmeste tiltræde. Jeg, som vel de fleste ærede Medlemmer, har været Vidne til, hvorledes det mange Gange gaar med Soldaternes Løn, navnlig naar den udbetales Søndag Formiddag, hvilket jo maa ske en Gang imellem, naar de skulle have Lønning hver femte Dag. Det hændte ikke saa sjældent i min Soldatertid, at nogle allerede Søndag Aften vare færdige med Lønningen og enten delvis maatte sulte eller fuldtud leve paa deres Kammeraters Naade de andre Dage indtil næste Lønningsdag. Det vilde sikkert være til stor Hjælp for Soldaterne, om de fik deres Lønning den første eller anden Dag i Ugen, f. Eks. Mandag Aften, saa havde de den nok til alle Søndage. Skulde de saa suge lidt paa Labben om Søndagen, faa de at finde sig deri, og saa fik de da ikke Anledning til Udskejelser.

Der blev af den ærede sidste Taler sagt fuldstændig rigtigt, at Brødet vilde blive alt for gammelt ved at udleveres hver 7de Dag, det bliver det for Resten ogsaa ved at udleveres hver femte Dag. Jeg husker det selv, da jeg laa oppe paa Kvisten i denne Bygning, oven over, hvor vor Bogsamling findes, at vi fik Brød udleveret hver femte Dag og havde det paa Belægningsstuerne, da der ikke var andre Steder at anbringe det. Det skulde altsaa ligge under Tagstenene i 5 Dage, og jeg maa sige, at det var lidt tørt de sidste Par Dage. Det var derfor ønskeligt, om man kunde gaa over til at udlevere det hver tredie Dag, thi Brød, der er 3 Dage gammelt, kan nok trænge til Fornylse. Jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til de to Herrer militære Medlemmers Forslag om Udbetaling af Lønning hver syvende Dag først i Ugen og om Udlevering af Brød hver tredie Dag. Faa vi en saadan Reform indført, vil det blive hilst med Glæde fra mange Sider.

N. Neergaard: Da det Medlem af min Gruppe, som skulde have talt om disse Love, er forhindret fra at være til Stede, skal jeg kort sige, at jeg paa mine nærmeste Meningsfællers Vegne kan anbefale